

KRAFTIGE SMELL

og klare farger

"Hvorfor får ikke vår himmelske Fader de høye lydene til å forsvinne?" spurte Charlotte.

Av Heather Sullivan
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i USA.

Charlotte var ikke noe glad i høye lyder! Hun likte ikke hvordan lydene banket i ørene hennes eller lagde ekko i hodet hennes. Selv når hun visste at hun var trygg, følte hun seg fortsatt anspent når det hvinte fra bilhjul, av folkemengder som heiet eller drønn fra trommer.

Og Charlotte likte *virkelig* ikke fyrverkeri!

Familien hennes prøvde mange ting for å trøste henne når det var høye lyder. Pappa kjøpte noen spesielle øreklokker til henne for å dempe støyen. Når det tordnet la mamma seg under dynen sammen med henne. Charlotte ba også om hjelp til ikke å være redd.

Alt dette hjalp. Men høye lyder fikk henne likevel til å føle seg redd.

"Vi skal se på et spesielt fyrverkeri i parken i kveld," sa mamma til Charlotte. "Vil du være med?"

Charlotte rynket pannen. "Men fyrverkeri bråker så fælt."

"Nå som du er blitt eldre, kan det være at det er morsommere å se på fyrverkeri," sa mamma. Alle vennene dine kommer til å være der. Vi kan jo også ta med de spesielle øreklokkene dine. Tror du at du kan prøve det?"

Charlotte sukket. "Greit. Jeg får vel prøve."

Fyrverkeriet i parken fikk en perfekt start. Charlotte og vennene hennes løp rundt på gresset, delte godteri og lekte leker. Snart ble det mørkt på himmelen. Charlotte satte seg ned og tok på seg øreklokkene mens hun så nervøst mot himmelen.

PANG! PANG! KNATRE!

Charlottes hjerte slo raskere, og det strammet til i brystet. Hun spratt opp og prøvde å komme seg bort fra alle smellene rundt seg.

Mamma løp etter Charlotte og løftet henne opp. De satte seg ned igjen, og mamma holdt henne tett inntil seg. Tårer trillet nedover Charlottes ansikt.

"Jeg er lei for at du ble så redd," sa mamma. Jeg er her hos deg." La oss fokusere på fargene slik at du ikke legger så mye merke til lyden. Hva ser du med øynene dine?"

Charlotte trakk pusten dypt. "Jeg ser gull og rødt og grønt."

"Og så kan du bruke nesen din," sa mamma. "Hva lukter du?"

"Jeg kjenner lukten av røyk og gress," sa Charlotte. "Og popkorn!"

"Hvilke andre sanser kan du bruke akkurat nå?" Charlotte lukket øynene. "Jeg kan føle dem. Når fyrverkeriet eksploderer, kan jeg kjenne at det rister i brystet."

"Kan du smake noe?" spurte mamma.

Charlotte stakk tungen ut. "Jeg kan ikke smake på fyrverkeriet." Hun lo.

Alt dette gjorde Charlotte nysgjerrig. *Hvordan lager folk de forskjellige fargene?* undret hun. *Hvorfor eksploderer fyrverkeri? Hvordan får de forskjellige former?* Nå virket ikke fyrverkeri så skummelt lenger.

"Mamma, fyrverkeri er fantastisk!" sa Charlotte.

Da mamma la Charlotte til sengs den kvelden, spurte Charlotte: "Hvorfor svarer ikke vår himmelske Fader på bønnene mine når jeg ber ham om å få de høye lydene til å forsvinne?"

Mamma tenkte seg om et øyeblikk. "Vår himmelske Fader tar ikke alltid bort det som er skummelt," sa hun. "Men noen ganger hjelper han oss å se ting på en annen måte eller gir oss mennesker som trøster oss."

"Slik han hjalp meg i kveld!" sa Charlotte.

"Det stemmer!" smilte mamma. "Du ble med på fyrverkerishowet selv om du var redd. Da hjalp vår himmelske Fader deg med å roe frykten. Han hjalp deg også å se skjønnheten i fyrverkeriet ved å bruke de andre sansene du har."

Charlotte tenkte på de klare fargene på himmelen og smilte. Hun likte fortsatt ikke høye lyder. De skremte henne fortsatt. Men hun visste at vår himmelske Fader alltid kunne hjelpe henne med å være modig. ●

"Frykt ikke! For jeg er med deg" (Jesaja 41:10).